

1829 г. Стария Добровски, който помни това, разправя, че имало сливенци, които умрели отъ радостъ при посрещането на руситѣ. Излѣзлитѣ на купища прѣдъ войската сливенци били изумени отъ облѣклото на рускитѣ войници и офицери, отъ общността на тѣхния езикъ и вѣра съ тия на българитѣ и се надпрѣварвали кой по-напрѣдъ и съ каквото може да послужи на „братушкитѣ“. Плодове и вино съ бакрачи сж се сипѣли и разливали прѣдъ краката на побѣдоноснитѣ войски. Интересни сж още и думитѣ на англичанина Alison: руситѣ влизатъ въ града посрѣдъ радостнитѣ викове на гъмжило зрители, които съ кръстове въ ржцѣ поднасятъ на побѣдителитѣ хлѣбъ и соль, при неизказана радостъ, че сж били освободени отъ потисницитѣ си“. (amidst the cheers of an immense course of spectators with the Cross in their hands, who offered the victors bread and Salt, and testified the utmost joy at being delivered from their oppressors).

Шумътъ и бъркотията сж били неизказани, защото сжщеврѣменно съ посрещането, сливенци сж искали да си излѣятъ радостъта и възхищението отъ руситѣ и умразата и отмъщението си къмъ турцитѣ. Баиритѣ почерняватъ отъ мравунякъ бѣгащи турци, а българитѣ се спусчатъ слѣдъ тѣхъ съ каквото завърнатъ, за да си опитатъ силитѣ и си отмъстятъ. Несварилитѣ да избѣгатъ слѣдъ първия руски залпъ сж били запирицивани по задненитѣ сокаци и избивани най-жестоко (мушкали ги, вадили имъ очитѣ и т. н., и най-после ги посичали). Стари турци, които не можели да бѣгатъ, сж били изкарвани отъ кжшитѣ си, блѣскани отъ стѣна въ стѣна, удряни съ пушки и саби и шибани по лицето съ казашкитѣ камшици. Споредъ англичанина *Слейдъ*, отъ опиталитѣ се да избѣгатъ турци, сливенци убили стотина, и имъ разграбили жилищата. Но туй, което е писано на книга, е малко. По-краснорѣчиви сж били кървавитѣ улици и дворове и глухи зимници. Безкрайнитѣ жестокости взели още по-остъръ размѣръ, когато сж били донесени убититѣ руси прѣзъ три часовия бой край салханитѣ. Слѣдъ това сражение турцитѣ не сж помислювали за никаква защита. Сливенци си помислили, че вече сж освободени и zapomнятъ отъ миналото си подъ турцитѣ само злини и мжки. Гнѣвътъ на петъ вѣка се излива въ самозабрава.

Спусналитѣ се сливенци да гонятъ турцитѣ по баиритѣ и вънъ отъ града скоро се връщатъ въ самия градъ, за да се прѣдадатъ на грабежи и веселия. Единъ казакъ съ коня си самъ е гонѣлъ цѣла ордия турци и въ забравата си отива далечъ въ Арсенювския боазъ, който случай е прѣдизвикалъ общъ смѣхъ у гражданитѣ. Слѣдъ очистването на града отъ турскитѣ войски, рускитѣ офицери, придружени отъ тълпи граждани, обиколили града прѣзъ всичкитѣ улици. При прѣминаването на единъ мостъ, скритъ подъ него турски войникъ изгърмява и сваля отъ коня единъ руски офицеръ,